

Varró Virág

Afganisztán 2012 – Az Asia Foundation közvélemény-kutatása

Az Asia Foundation¹ 2012 novemberében immáron a nyolcadik, Afganisztán helyzettel foglalkozó éves közvélemény-kutatását hozta nyilvánosságra. A kérdezőbiztosok végigjárták az ország mind a 34 tartományát, és összesen 6290 lakos véleményét (nőkét és férfiakét egyaránt) regisztrálták. A kérdőívben elsősorban olyan témákat érintettek, amelyek Afganisztán jövője szempontjából kritikusak, így a biztonsági helyzetet, az újjáépítést, a gazdaságot, a közszolgáltatások fejlődését, a kormányzást és a politikai részvételt, a korrupciót, az igazságszolgáltatást, a nők helyzetét és a nemek közötti egyenlőséget, illetve a média megítélését. Az alapítvány által készített kutatás jelentősége nemcsak abban áll, hogy ez Afganisztánban a legátfogóbb közvélemény-kutatás, hanem abban, hogy az évek során összegyűjtött és feldolgozott válaszokból már tendenciák látszanak kirajzolódni. Az elemzés ezeket a tendenciákat tekinti át.

Az Afganisztánban immár több mint tíz éve zajló nemzetközi stabilizációs műveletek eredményességének meghatározó tényezője, hogy az ország lakossága hogyan viszonyul a változásokhoz, hogyan érzékeli és értékeli a nemzetközi erők és az afgán kormányzat fejlesztési, államigazgatási, gazdasági és különösen biztonsági-stabilizációs erőfeszítéseit, és összességében hogyan vélekednek az emberek: javulnak vagy romlanak a mindennapi viszonyok a közép-ázsiai országban?

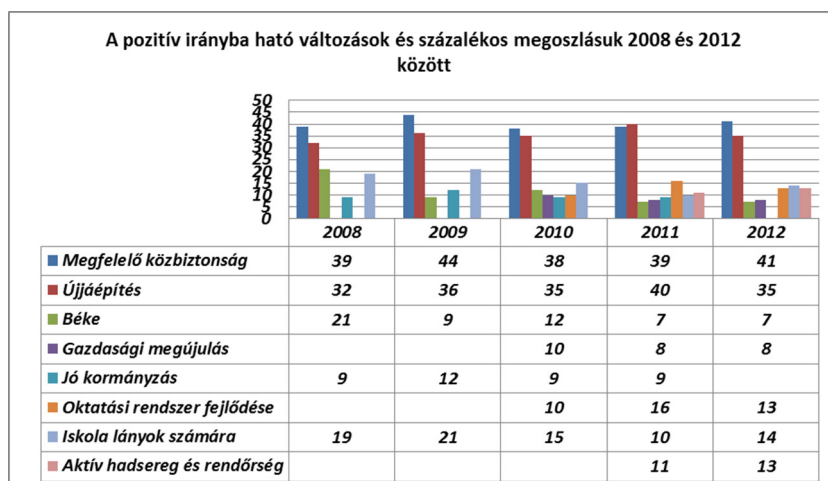
Az Asia Foundation első országos közvélemény-kutatását 2004-ben végezte Afganisztánban, elsősorban abból a célból, hogy felmérje a lakosság informáltságát és hozzáállását az ország első elnökválasztásával kapcsolatban. Ezt követően minden évben bővültek a vizsgált témakörök, azonban csak 2006-ban került sor az első átfogó felmérésre. A megkérdezettek száma ekkor 6226 fő volt, ami 2008-ig növekedett (6593), azonban 2012-re lecsökkent (6290). 2004 és 2006 között 32, míg 2007-től mind a 34 tartományban sikeres volt a lekérdezés.² A felmérés – melynek eredményeit regionális összesítésben olvashatjuk – a következő kérdések köré épül: biztonság, újjáépítés, gazdaság és a kormányzás hatékonysága. Utóbbi különösen fontos abban a tekintetben, hogy a nemzetközi erők 2014-re tervezett kivonását követően várhatóan milyen lesz a lakosság és a fennálló politikai rendszer viszonya.

1 Az Asia Foundation nonprofit, nem kormányzati szervezet, melynek célja az ázsiai–csendes-óceáni térséget békés, prosperáló és nyitott régióvá fejleszteni. A szervezet támogatja az ázsiai kezdeményezéseket, melyek a kormányzást, a jogállamiságot, a gazdasági fejlődést, a nők jogainak kiterjesztését, a környezet védelmét és a regionális együttműködést segítik elő. Afganisztánban 2004 óta készítenek éves közvélemény-kutatásokat, amelyek során lehetőség szerint érintik az összes tartományt, és minél szélesebb spektrumban vizsgálják a lakosság véleményét az országról, annak fejlődéséről és a jövőbeli kilátásokról.

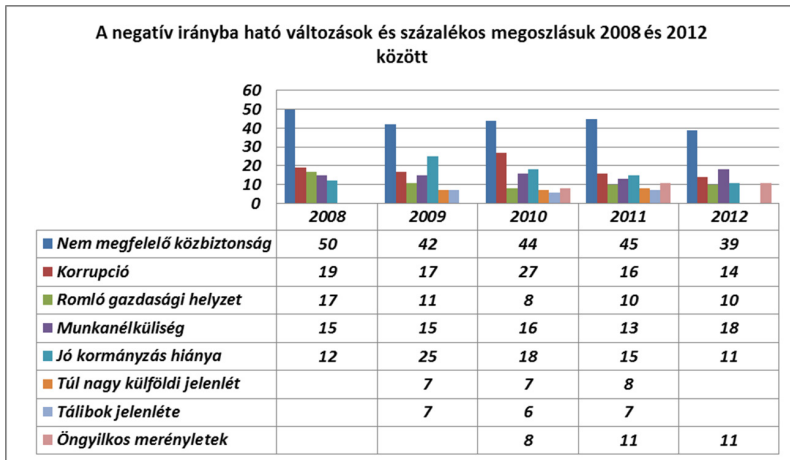
2 *Afghanistan in 2012 – A Survey of the Afghan People*. The Asia Foundation, 2012. 11. 14.

A változások tendenciái: biztonság és bizalom

2012-ben a válaszadók alig több mint fele (52%) véli úgy, hogy Afganisztán jó irányban halad: ez a 2011-es adatokhoz képest 6%-os javulást jelent. Fontos megjegyezni, hogy az idei felmérés mintavételi pontjait biztonsági okok miatt több helyen meg kellett változtatni, így a kevésbé biztonságos térségekben élők – akik valószínűleg pesszimistább válaszokat adtak volna – alulreprezentáltak. Az optimistább megítélést leggyakrabban a biztonsági helyzet (41%) és az újjáépítés (35%) terén tapasztalható pozitív folyamatokkal indokolták, ezt követi a nők számára is elérhető oktatás (14%), az oktatási rendszer fejlődése (13%) és az Afgán Nemzeti Hadsereg és az Afgán Nemzeti Rendőrség aktív jelenléte (13%). A negatív tapasztalatok tekintetében a rossz biztonsági helyzet a leggyakrabban említett ok (39%). A biztonsági helyzet alakulása a legszignifikánsabb tényező az ország fejlődésének értékelése során.

A megkérdezettek három nagy problémát jelöltek meg, amivel Afganisztánnak szembe kell néznie: a rossz biztonsági helyzetet (beleértve a támadásokat, az erőszakot és a terrorizmust – 28%), a munkanélküliséget (27%) és a korrupciót (25%). Biztonsági problémákról leggyakrabban a nyugati (37%), a középső (Hazarajat – 36%) és a délkeleti régiókból számoltak be. A kabuli (40%), a középső (33%), az északnyugati (31%) és az északkeleti (30%) régióban számos válaszadó a munkanélküliséget találta a legnagyobb, illetve minden más problémánál gyakrabban nevesített problémának. Helyi szinten is a munkanélküliség jelenti a legnagyobb problémát (29%), ezt követi az elektromos áram (25%), az utak (20%) és az ivóvíz (18%) hiánya.

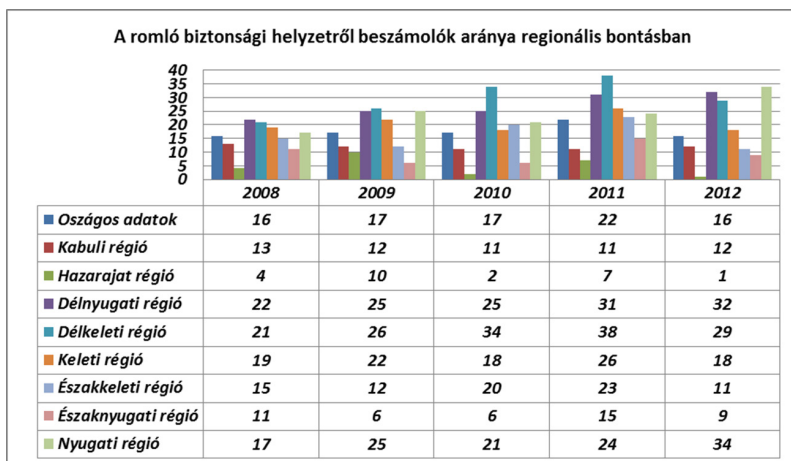

A közvélemény-kutatásban részt vevők közel fele (48%) félti a személyes vagy családja biztonságát, 15%-uk gyakran, 33%-uk néha érzi magát veszélyben. A népesség egészét tekintve a biztonságukért aggodók aránya a 2011-es adatokhoz képest 8%-kal csökkent, azaz a helyzet javult, és a „ritkán” vagy „soha” választ adók száma is szinte minden térségben emelkedett, melyek közül kiemelkedik a Hazarajat régió (84%). Ugyanakkor kivételt képeznek a nyugati tartományok, ahol ez az érték 38%-ról 34%-ra esett, azaz az egyébként sem túl kedvező helyzet tovább romlott.

Csökkenő tendencia figyelhető meg az erőszakot vagy bűncselekményt átéltek számában az előző évhez képest (arányuk 22%-ról 16%-ra esett vissza) szinte minden régióban, kivéve a kabulit és a délkeletit. Jelentős csökkenés figyelhető meg az északkeleti (23%-ról 11%-ra), a keleti (26%-ról 18%-ra), a nyugati (24%-ról 16%-ra), az északnyugati (15%-ról 9%-ra) és a Hazarajat (7%-ról 1%-ra) régiókban. A vidéki emberek (18%) gyakrabban váltak erőszakos cselekedetek áldozatává, mint a városiak (10%).

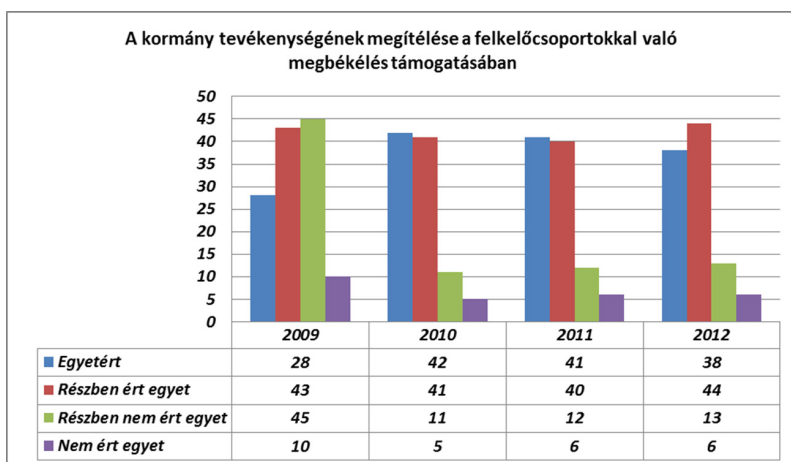
A megkérdezettek beszámolóit szerint a leggyakrabban megjelenő bűnözési forma a fizikai bántalmazás/verés (29%) volt. Kilenc százalékuk nyilatkozott arról, hogy öngyilkos merényletben sérült meg. Utoljára ez az adat 2007-ben volt magasabb. Azok közül, akik átéltek erőszakos cselekedetet, több férfi (55%), mint nő (48%) jelentette az esetet a hatóságoknak. Viszonylag több vidéki (54%) ember cselekedett így, mint városi (41%).

A válaszadók több mint fele vélekedett úgy, hogy nem fél részt venni közösségük problémáinak megoldásában (57%), és nem zárkózik el attól, hogy segítséget kérjen az Afgán Nemzeti Hadseregtől (55%) vagy az Afgán Nemzeti Rendőrségtől (50%). A politikai eseményekkel kapcsolatban 54%-uk jelezte, hogy van némi félelemérzete a nemzeti választásokon való részvételtől, és 69%-uk békés demonstráción sem jelenne meg. A megkérdezettek majdnem negyede nem mer problémájával a rendőrséghez fordulni.

A felmérés eredményei azt mutatják, hogy az afgánok körében továbbra is kimagasló a béke és az újjáépítés támogatása. A válaszadók nagy többsége (81%) határozottan támogatja a kormányzat nemzeti újjáépítési és konzultációs erőfeszítéseit. Az összes etnikai csoport legnagyobb része pártolja a kormány újjáépítési terveit és tárgyalási szándékát a fegyveres ellenzékkel, de közülük is kiemelkednek a pastunok (85%) és az üzbégek (84%). Ez a támogatás relatíve magasabb az északi (91%), az északkeleti (86%) és a délnyugati (84%) régiókban.

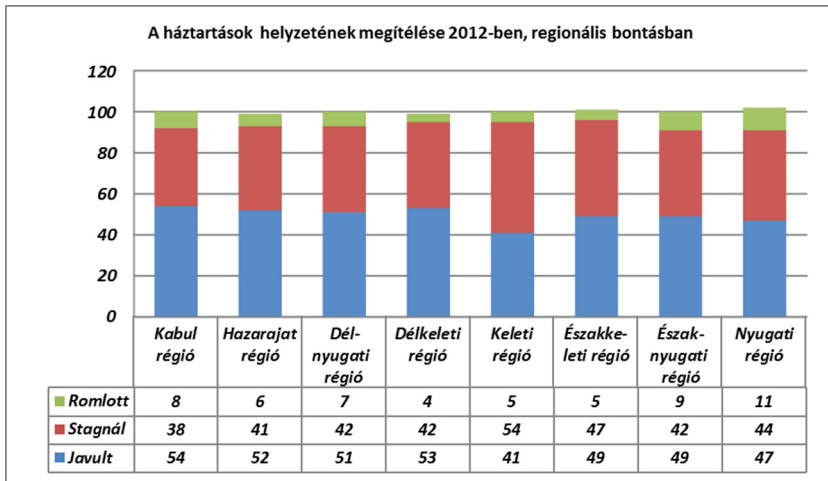
A megkérdezettek többsége, 63%-a egyáltalán nem, 20%-a némileg szimpatizál a fegyveres ellenzéki csoportokkal, míg 10%-uk teljesen egyetért velük. Megfigyelhető, hogy idővel csökkent azok száma, akik támogatják az erőszakot alkalmazó fegyveres ellenzéki csoportokat. Bár a 2012-es adatok nagyon hasonlóak a 2011-eshez, fontos kiemelni, hogy néhány térségben (kabuli, nyugati és a délnyugati) azoknak az aránya csökkent, akik nem szimpatizálnak a fegyveres ellenzékkel. Azok közt, akik rokonszenvet éreznek e csoportok iránt, 34% azzal indokolta támogatását, hogy ezek a csoportok is afgánok, míg hasonló számú válaszadó (33%) szerint azért, mert muszlimok.

A gazdaság és a közszolgáltatások helyzete

A megkérdezettek több mint fele nyilatkozta, hogy családjuk jobb anyagi körülmények között él, mint a tálibok uralma idején. Kevesebb mint egyharmaduk állítja ennek ellenkezőjét (31%). Nagyobb arányban a városi (66%), kisebb mértékben a vidéki lakosok (49%) számoltak be gazdagodásról, míg kisebb prosperitásról a vidékiek 34%-a, a városiak 22%-a nyilatkozott.

Az összes válaszadó fele (50%) nyilatkozott háztartásának gyarapodásáról az elmúlt évben, és 51%-uk mondta, hogy az iskolák elérése is könnyebbé vált. A háztartások egészségi helyzetéről és az élelmiszerellátás minőségéről nagyjából azonos arányban válaszolták, hogy javultak (42 és 41%) vagy stagnáltak (46% mindkettőnél). A megkérdezettek több mint fele (51%) szerint a fogyasztási termékek elérhetősége és a lakóhelyek állapota nem változott, 14%-uk pedig romlásról számolt be. Jelentős számú lakos szerint az áramszolgáltatás (32%) és a munkalehetőségek (28%) romlottak az előző évekhez képest.

A válaszadók több mint kétharmada (70%) úgy véli, hogy a foglalkoztatási helyzet lokálisan elég rossz vagy nagyon rossz, utalva ezzel arra, hogy a kormányzat erőfeszítései e téren még nem voltak eredményesek. A lakosság 62%-a nem elégedett helyi szinten a villamosenergia-ellátással. Ugyanakkor a válaszadók több mint háromnegyede (77%) úgy nyilatkozott, hogy az oktatáshoz való hozzáférés jó vagy nagyon jó, ezt követi a tiszta ivóvízhez való hozzáférés (76%), valamint a biztonsági helyzet (74%) és a szabad mozgás lehetőségeinek javulása (72%). A 2007-től mért adatokkal összehasonlítva megállapítható, hogy a munkalehetőségeket kivéve néhány ingadozással az összes szolgáltatás általában fejlődött. A lakosság körében leginkább érzékelt változás a tiszta ivóvízhez való hozzáférésben történt, és e tekintetben az elégedettség szintje 2008-tól 2012-ig 14 százalékpontnyit emelkedett.

A megkérdezettek több mint fele tisztában van az oktatás (35%), az utak és hidak újjáépítésének (50%) fejlesztési projektjeivel. Az afgánok megemlékeztek az ivóvízellátás

(43%), az egészségügyi ellátás (38%), a villamosenergia-ellátás (22%) fejlődését és a mecsetek építését (29%). Általában az északi, délnyugati és délkeleti régiókban jobban tudatában vannak az emberek a fejlesztési tevékenységnek, szemben a Hazarajat, a kabuli vagy az északkeleti térségekkel.

Azok közt, akik jelezték, hogy tudomásuk van az ilyen típusú fejlesztési programokról, a válaszadók harmada (35%) úgy tudja, hogy az Egyesült Államok adta a legtöbb segítséget közvetlen környezetükben. A válaszadók az Egyesült Államok után Németországot (9%), Japánt (9%), Ausztráliát (5%), Indiát (4%), Törökországot (3%) és Svédországot (3%) jelölték meg fő donorokként. Németországot relatíve többször említették északkeleten (30%), míg Japán a Hazarajat (21%) és az északi régióban (15%) érte el a legmagasabb értékeket, Ausztráliát pedig a Hazarajat (10%) és a kabuli régióban (8%) nevesítették. Indiát leggyakrabban az északi (7%), a délnyugati (7%) és a délkeleti (6%) régióban, Nagy-Britanniát délkeleten (6%), míg Kanadát a délnyugati régióban (10%) említették.

Ami a közintézményeket és egyéb fontos szerveket illeti, a válaszadók továbbra is az Afgán Nemzeti Hadsereg (93%) és az Afgán Nemzeti Rendőrség (82%) iránt tanúsítják a legnagyobb bizalmat. A hadseregbe vetett bizalom 2006-óta folyamatosan növekszik (87%-ról 93%-ra), a rendőrség iránt viszont az idén enyhén csökkent (86%-ról 82%-ra). Számos jel arra mutat, hogy a bizalom e szervek iránt összefügg a félelem szintjével, amit az emberek a rendőrség vagy a hadsereg tiszteivel szemben éreznek. Az elektronikus média (rádió, televízió) a harmadik legmegbízhatóbbnak ítélt intézmény (75%), ezt követi a vallási vezetőkbe vetett bizalom (74%). A közvélemény legkevésbé a nemzeti és nemzetközi nem kormányzati szervezetekben (54%), a kormány igazságszolgáltatási rendszerében (50%), a politikai pártokban (46%) és a helyi milíciákban (39%) bízik.

Az afgán kormányzat megítélése

A válaszadók háromnegyede (75%) pozitívan ítélte meg az afgán kormányzat teljesítményét: 15% szerint nagyon jó, 60% szerint jó munkát végez. Az idő előrehaladtával a megkérdezettek növekvő számban számolnak be elégedettségükről a központi kormány feladatainak elvégzése kapcsán. Az afgánok számos fontos területen pozitívan értékelték a kormányzat szerepvállalását, így az oktatás (89%), a biztonság garantálása (70%) és a szomszédos országokkal való kapcsolat fenntartása (55%) terén. A központi kormány leggyakrabban hivatkozott eredményei között – némi eltéréssel a régiók között – a jobb oktatási rendszer (28%), a béke és biztonság megteremtése (24%) és az újjáépítés (21%) szerepel.

A központi kormányzat hiányosságai közt a korrupt adminisztrációt (32%), a nem kielégítő biztonsági helyzetet (23%) és a munkalehetőségek hiányát (18%) említették meg a válaszadók. Húsz százalékuk az öngyilkos merényleteket, a gyenge kormányzást (9%), a tálibok eltávolítására tett kísérletek kudarcát (8%), a gyenge gazdaságot (8%), a kábítószertermelés felszámolására tett elégtelen intézkedéseket (7%), a rossz oktatási rendszert (5%) és az igazságtalanságot (5%) említette meg.

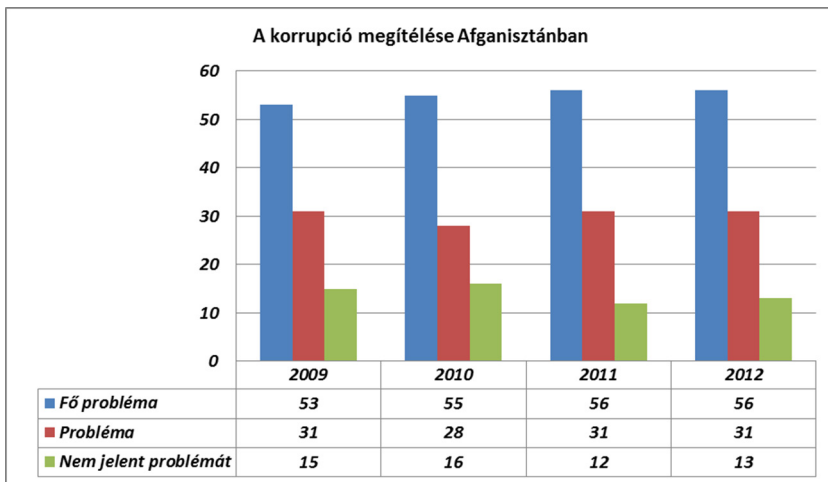
A megkérdezettek nagy hányada gondolja úgy, hogy a tartományi kormányok jó munkát végeznek – ezt különösen kiemelték a Hazarajat (88%), az északkeleti (88%), a nyugati (86%) és az északnyugati (83%) régióban. Bár a válaszadók pozitívan ítélik meg a tarto-

mányi kormányok tevékenységét a délnyugati (71%) és a délkeleti (73%) régióban, ezek az értékek alacsonyabbak a többi eredményhez viszonyítva.

A résztvevők 72%-a szerint az afgán parlament feladata, hogy az átlag állampolgár problémáival foglalkozzon, 59%-uk véli úgy, hogy saját parlamenti képviselője a választókerület fő problémáinak megoldásán dolgozik. Ugyanennyien gondolják úgy, hogy a tartományi tanácsok tagjai a közösség gondjainak megoldásával foglalkoznak. 18%-uk szerint segít a felmerülő problémák megoldásában egy parlamenti képviselővel való kapcsolatfelvétel – ezt a férfiak (22%) nagyobb valószínűséggel teszik, mint a nők (14%). A férfiak kétszer gyakrabban fordulnak a tartományi képviselőhöz, mint a nők.

A közösségi fejlesztési tanácsokról a megkérdezettek közel fele (48%) nyilatkozta, hogy tisztában van létezésükkel – ez a férfiak körében jóval nagyobb értéket ér el (53%), mint a nőknél (43%) –, míg az afgán lakosok körülbelül ugyanilyen arányban (49%) nem is hallottak a közösségi fejlesztési tanácsokról.

A megkérdezettek többsége a korrupciót tartja a legnagyobb problémának, amely az élet minden aspektusában és a kormányzat minden szintjén jelen van. A válaszadók több mint fele gondolja úgy, hogy a korrupció nagy probléma közvetlen környezetében (52%), mindennapi életében (56%), illetve a helyi hatóságoknál (60%). Több mint kétharmaduk szerint a tartományi adminisztrációkban (70%), illetve az egész országban (79%) ez a legjelentősebb probléma. Ez a vélemény 2006 óta folyamatosan erősödik.

A válaszadók szerint a korrupció leggyakoribb megjelenési formái és területei a korrump adminisztráció (47%), a megvesztegetés (17%), a morális korrupció (14%), a rendőrség korrump intézkedései (8%) és az oktatási rendszerben tapasztalható korrupció (4%). A megkérdezettek körülbelül egyharmada nyilatkozta, hogy vesztegetéssel találkozik, amikor igénybe vesz valamilyen közegészségügyi szolgáltatást (36%), amikor állásra jelentkezik (34%), a bíróságokkal/igazságszolgáltatással kapcsolatban (34%), a hivatalos okmányok kiadásakor (32%), illetve a rendőrség munkájával kapcsolatban (31%). A legalacsonyabb érték a hadseregnél mutatkozik a korrupciós listán.

A megkérdezett afgánok 43%-a szerint a kormányzat erőfeszítései a korrupció felszámolására megfelelőek, míg 40% szerint nem elegendőek.

Demokratikus szabadságjogok és érdekképviselet

A válaszadók negyede (24%) mondta, hogy magabiztosabban ki meri fejezni véleményét, mint az elmúlt évben, 16% kevésbé, míg a megkérdezettek több mint fele (56%) ugyanolyan mértékben mer véleményt nyilvánítani, mint 2011-ben. A legtöbben a Hazarajat régióban (34%) nyilatkoztak szabadabb véleménynyilvánítási lehetőségekről, míg északnyugaton ez az arány csak 18%-ot ért el.

Ebben az évben a válaszadók a korábbinál több okot soroltak fel, hogy miért fejezhetik ki szabadabban a véleményüket: 50%-uk környezetük biztonságának tudja be a változást, több mint egyharmaduk (39%) a szólásszabadság jogi garanciáinak, 13%-uk pedig a békének és a demokráciának, illetve a rendőrség és a hadsereg jelenlétének. Kisebb százalékban a helyes kormányzást, az emberek közötti egyetértést, a jobb oktatást, a tálibok ellehetetlenítését, a sajtószabadságot, az emberi jogok tiszteletben tartását jelölték meg a szabadabb véleménynyilvánítás okaként.

A megkérdezettek több mint fele (52%) érzi úgy, hogy képes hatással lenni a kormányzati döntésekre azzal, hogy részt vesz a politikai folyamatokban; 14%-uk szerint nagy befolyással bírnak rá, 38%-uk szerint van valamennyi beleszólásuk – míg 24%-uk egyáltalán nem érez semmiféle lehetőséget a kormányzati politika befolyásolására.

A válaszadók több mint kétötöde (43%) szerint a vallási vezetők a döntéshozatal során inkább a közösségi érdekeket veszik figyelembe, mint személyes érdekeiket. Hasonló százalékban (42%) vélik úgy, hogy ez igaz a kormányzati alkalmazottakra. Az afgánok a bírósági tisztségviselőkkel (28%), a nemzetközi NGO-k személyzetével (27%), a donor intézményekkel (27%) és a nemzeti NGO-k személyzetével kapcsolatban a legszkeptikusabbak a tekintetben, hogy azok mennyiben szolgálják tevékenységükkel az afgán nép érdekeit.

A közvélemény-kutatásban részt vevők kétharmada (64%) gondolja úgy, hogy nem elfogadható a nyilvánosság előtt a kormányzatról negatívan beszélni (ezzel 20% erősen egyetért). A legmagasabb arányban a Hazarajat (71%) régióban vélekednek így, ennek ellentettjét pedig a délkeleti régióban (41%) mérték. A válaszadók 80%-a egyetért azzal, hogy a kormánynak tolerálnia kell a békés ellenzékot, 83%-uk szerint pedig nemtől, etnikai és vallási hovatartozástól függetlenül egyenlő jogokat kell biztosítani a törvény előtt.

Arra a kérdésre, hogy az Afganisztánban kialakuló demokratikus berendezkedésből mit fognak személyesen profitálni, a válaszadók 30%-a békét, 29%-a a szabadságot, 20%-a a biztonságot jelölte meg. Emellett a jog és a törvények érvényesülését (15%), az iszlám demokrácia megvalósulását (14%), a korrupció csökkenését (13%), az emberek érdekét képviselő kormányzást (12%), valamint több munkahely teremtését (12%) várják.

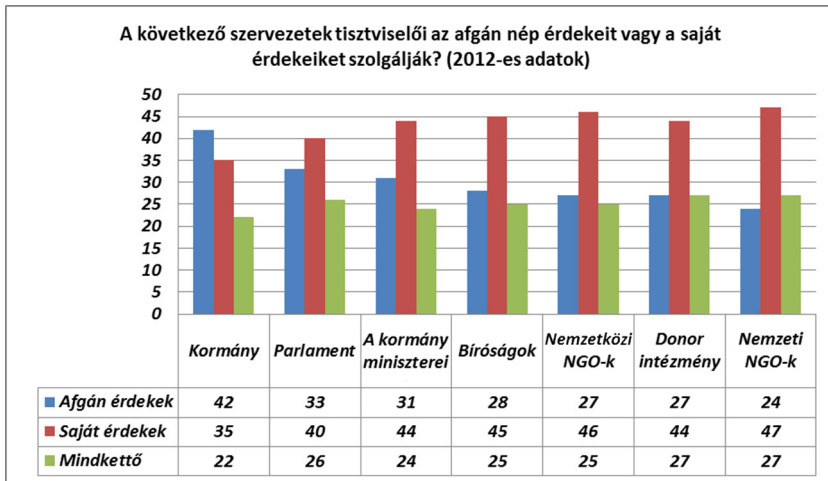
A megkérdezettek több mint kétharmada (69%) szerint a vallási vezetőknek a helyi problémák megoldásán kellene dolgozniuk, míg 28%-uk úgy véli, hogy a politikát és a vallást nem szabad keverni.

A válaszadók többsége (58%) vélte úgy, hogy a 2010-es parlamenti választások szabadok és tiszták voltak, míg több mint egyharmaduk (37%) ennek ellenkezőjét állítja. Nagy

a különbség a vidéki és a városi válaszadók között: a vidékiek 61%-a véli úgy, hogy a választások szabadok és tiszták voltak, míg a városi lakosságnak csupán 45%-a vélekedik így.

A válaszadók több mint négyötöde (84%) gondolja úgy, hogy az afgánoknak kell megválasztaniuk saját vezetőiket szabályos, szabad és tisztességes választások keretében. 72%-uk egyetért azzal, hogy az elnök mandátumát két ciklusban kellene maximalizálni.

A megkérdezettek egynegyede (25%) szerint a politikai pártok leginkább az ország érdekeit szolgálják, míg 18%-uk szerint a társadalom szélesebb rétegeinek érdekeit képviselik. Jelentős számban nyilatkoztak úgy, hogy a pártok személyes vagy csoportérdeket (16%), regionális érdekeket (15%) vagy etnikai érdekeket (15%) képviselnek. A válaszadók több mint kétharmada (70%) egyetértett azzal a kijelentéssel, hogy mivel a parlament tagjai az embereket képviselik, nekik kell megalkotniuk az ország törvényeit, még akkor is, ha az elnök nem ért azzal egyet.

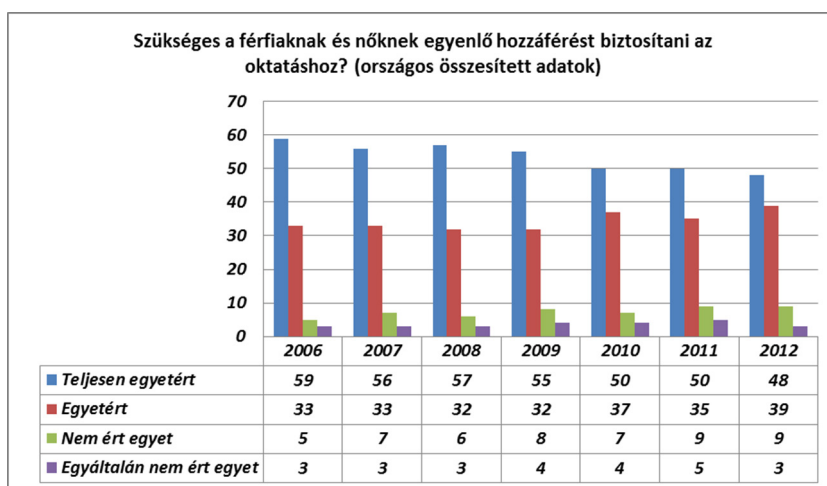

2012-ben a megkérdezettek kevesebb mint egyötöde (19%) számolt be olyan személyes vagy közösségi vitáról, amelybe egy harmadik fél bevonására lett volna szükség. Több vidéki válaszadó (20%) nyújtott be indítványt vitás ügyben, mint városi (14%). A harmadik félhez fordulóknak 21%-a férfi, 16%-a nő volt. Magasabb arányban fordultak formális vagy informális közvetítőhöz a délkeleti (27%), a délnyugati (24%) és a nyugati (23%) régiókban, míg a Hazarajat (7%) régióban nagyon kevesen éltek ilyen lehetőséggel. A viták leginkább földterületek birtoklása körül alakultak ki (22%). Legtöbbször vitás ügyekben a helyi sűrűséghez vagy dzsirgához fordultak megoldásért (59%). A válaszadók lényeges hányada helyi malikhoz vagy kánhoz (30%), a területi kormányzati intézményekhez (például kerületi hatóság, 25%), a mollához (25%), a családhoz és a barátokhoz (25%), egyéb kormányzati szervekhez (15%), a közösségi fejlesztési tanácsokhoz (15%), illetve a tartományi kormányzóhoz/hatósághoz (13%) fordult. A válaszadók közel egynegyede a rendőrséghez (22%), míg 11%-a a hadsereghez fordult kérésével.

A bíróságok értékelésekor a megkérdezettek 68%-a nyilatkozott úgy, hogy azok megbízhatóak és tisztességesek (21%-uk ezzel teljesen egyetért). A válaszadók több mint fele

(55%) mondta, hogy a bíróságoknak az afgán emberek helyi normáit és értékeit kell követniük. A többség úgy vélte, hogy az állami bíróságok a férfiakat és nőket egyenlő bánásmódban részesítik (59%) és hatékonyak az igazságszolgáltatásban (56%). Ennek ellenére a válaszadók kevesebb mint fele (42%) gondolja azt, hogy az állami bíróságok időben, hatékonyan képesek megoldani az ügyeket.

A válaszadók több mint négyötöde (86%) egyetért abban, hogy a helyi sűrű/dzsirgák megbízhatóak és tisztességesek. Körülbelül háromnegyedük szerint ezek az intézmények a helyi normákat és értékeket követik (74%), hatékonyak az igazságszolgáltatásban (75%) és azonnal képesek megoldani a vitás ügyeket (70%). A közvélemény-kutatás kimutatja, hogy a válaszadók jelentős többsége (70%) gondolja úgy, hogy a helyi sűrű/dzsirgák tagjai közt nőknek is szerepelniük kell.

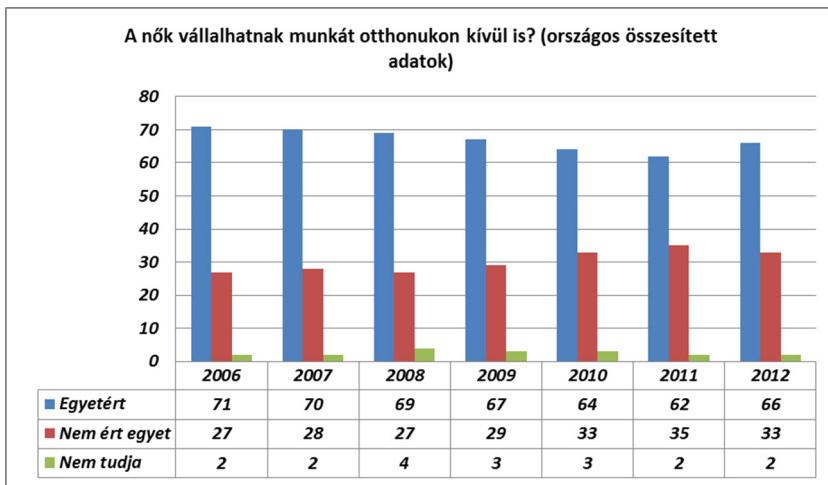

A megkérdezettek majdnem egyharmada (29%) a nők legnagyobb problémájának az oktatás hiányát, az írástudatlanságot tartja. 10%-uk a jogok hiányára, a nők jogainak korlátozására, 8%-uk a családon belüli erőszakra, 6%-uk a kényszerházasságra, 5%-uk az általános egészségügyi ellátás hiányosságaira, 4%-uk pedig a szegénységre mutatott rá a nők helyzetét meghatározó fő problémaként. 2006 óta az oktatás hiánya és az írástudatlanság konzisztensen a legnagyobb probléma az afgán nők számára.

A válaszadók 87%-a támogatja, hogy a nőknek és férfiaknak egyenlő hozzáférést biztosítsanak az oktatáshoz (48%-uk erősen támogatja). Az afgánok kétharmada úgy gondolja, hogy a nőknek is meg kell engedni, hogy otthonukon kívül is munkát vállalhassanak. E tekintetben a kutatás lényeges különbséget mutat a nők és a férfiak véleményében. A nők négyötöde (81%) véli úgy, hogy az otthonukon kívüli munkavállalást is engedélyezni kell nekik, míg a férfiaknak csupán 55%-a vélekedik hasonlóképp. A városi lakosok jelentősen magasabb arányban értenek egyet ezzel (81%), míg a vidékiek között ez az arány 61%.

A megkérdezettek több mint fele (53%) szerint a nőknek választáskor maguknak kell dönteniük, 26% szerint a férfiaknak tanácsot kell adniuk, hogy a nők hogyan szavazzanak, míg 20% szerint a nőknek kell dönteniük, de csak egy férfival való konzultációt követően.

A közvélemény-kutatásban részt vevők 45%-a gondolja úgy, hogy a politikai vezető pozíciókban a nőknek és férfiaknak egyenlő képviselőt kell biztosítani. 43%-uk szerint a vezető pozíciók többségét férfiaknak kell betölteni, míg 11%-uk szerint ezeket a feladatokat nőknek kell ellátni. A politikai vezetők kiválasztását illetően is jelentős az eltérés a női és férfi válaszadók között: a nők 56%-a gondolja úgy, hogy a politikai vezetésben egyenlő képviselőt kell kapniuk, míg a férfiaknak csupán 37%-a engedné ezt meg. A megkérdezett férfiak több mint fele (53%) véli úgy, hogy a vezető pozíciókat főleg férfiaknak kell betölteniük, míg a női válaszadók 14%-a szerint elsősorban nőket kellene választani.

A felmérés kimutatta, hogy az afgán háztartások több mint négyötöde (80%) rendelkezik rádióval – vidéken többen (83%), mint a városokban (73%). A városi lakosság nagyobb arányban használ más kommunikációs technológiákat. Míg a megkérdezett afgánok háromnegyede (71%) rendelkezik saját mobiltelefonnal, a vidéki lakosok jóval kisebb arányban jutnak ehhez hozzá (63%), mint a városiak (94%). A válaszadók több mint felének (52%) háztartásában van televízió, de itt is a városiak jelennek meg nagyobb arányban (92%). A lakosság kis részének van számítógépe (12%) és vezetékes telefonja (3%), és ez az arány is magasabb a városi lakosság körében. A rádiót kivéve az összes kommunikációs technológia 2007-óta folyamatosan terjed, de továbbra is a rádió a vezető technológia Afganisztánban. A mobiltelefon-tulajdonosok száma jelentős mértékben nőtt (42%-ról 71%-ra). Ugyanígy a televízióval rendelkező háztartások is száma emelkedett az elmúlt öt évben (37%-ról 52%-ra). A számítógépet használók száma továbbra is alacsony, de folyamatosan növekszik ez az érték is.

A válaszadók több mint háromnegyede (77%) rendszeresen hallgat rádiót; több férfi (83%), mint nő (69%). A rádiók hallgatottsága vidéken nagyobb arányú (80%), mint a városokban (65%). 2012-ben a válaszadók fele nyilatkozott úgy, hogy néz televíziót. Ez esetben a nők aránya nagyobb (54%) a férfiakénál (47%), illetve a városi lakosok aránytalanul többen (91%) néznek tévét, mint a vidékiek (38%).

A megkérdezettek 43%-a nyilatkozott arról, hogy fő információforrása a rádió, azonban azok aránya is növekedett (28%-ról 38%-ra), akik a televíziót jelölték meg elsődleges hírforrásnak. A válaszadók 14%-a családtagjaitól vagy barátaitól tájékozódik a hírekről, 4%-uk pedig vallási vezetőktől vagy a mecsetekből. Az afgánok körülbelül 1%-a újságokból/magazinokból, és kevesebb mint 1%-uk az internetről tájékozódik.

Összefoglalóan azt lehet mondani, hogy a 2012-es közvélemény-kutatás alapján az afgán lakosok optimistábbak országuk fejlődését illetően, mint a korábbi években: utoljára 2006-ban mértek ilyen jó eredményeket. Sok ember nagyobb biztonságban érzi magát saját közösségében, a bűncselekmények és az erőszakos cselekmények száma is csökkent. Az újjáépítést és a béketeremtést nagyon magas arányban támogatják. A megkérdezettek számos területen fejlődésről számoltak be, kezdve a hétköznapi életükre hatással lévő dolgoktól (ivóvíz-, elektromosáram-ellátás stb.) a kormányzat (központi és helyi) teljesítményéig. Ennek ellenére számos jelentős kihívás vár megoldásra Afganisztánban. A lakosság elsősorban a munkahelyteremtést és a gazdasági növekedést, illetve a korrupció csökkentését szorgalmazza. Ezeket követi a biztonságos életteremtése, a nagyobb beleszólás lehetőségének biztosítása a politikába, illetve a nők jogainak kiterjesztése, beleértve a politikai részvételt is.